

The illustration depicts a young man and woman in a close, romantic embrace. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a vibrant blue, long-sleeved dress with a large bow at the waist. She is looking up at the man with a soft expression. The man, on the right, has dark hair and is wearing a dark green, military-style jacket with gold-colored buckles and straps. He is looking down at the woman, his hand gently touching her face. They are framed by an ornate, golden archway. The background is a deep blue with a pattern of small white and purple flowers. The overall style is that of a classic romance novel cover.

Richelle Mead

POKREVNÍ POUTA

STŘÍBRNÉ STÍNY

POKREVNÍ POUTA 5

STŘÍBRNÉ STÍNY

POKREVNÍ POUTA 5

STŘÍBRNÉ STÍNY

RICHELLE MEAD

Copyright © 2014 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2014, 2024

Czech edition © Nakladatelství Sloart, s. r. o., Praha 2025

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Sloart, s. r. o., Oderská 333, 196 00 Praha 9,
info@sloart.cz, v edici #booklab v Praze roku 2025

Z anglického originálu *Bloodlines: Silver Shadows* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1201-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Pro rodinu Vampýrské akademie

SYDNEY

PROBUDILA JSEM SE DO TMY.

To nebylo nic nového, protože jsem se probouzela do tmy už posledních... ani nevím kolik dní. Mohly to být klidně týdny nebo dokonce měsíce. V téhle malé studené cele s drsnou betonovou podlahou, která mi sloužila jako postel, jsem úplně ztratila přehled o čase. Moji věznitelé mě udržovali vzhůru nebo ve spánku dle vlastního uvážení. Dělali to pomocí nějaké drogy, takže pro mě bylo nemožné počítat dny. Někdy jsem si myslela, že mi drogu podstrkují v jídle nebo pití, a tak jsem začala držet hladovku. Jediné, čeho jsem tím dosáhla, bylo, že do mě jídlo nacpali násilím – což nechci už nikdy znovu zažít –, a droze jsem stejně neunikla. Nakonec jsem zjistila, že mi drogu pouštějí do celé ventilační systém, jenže přestat dýchat jsem nemohla.

Potom jsem dostala nápad, že budu měřit čas podle svého menstruačního cyklu, jak to dělají ženy v primitivních společnostech. Když nastal můj čas, moji věznitelé mě vybavili hygienickými potřebami, jelikož byli posedlí čistotou. Můj plán ovšem selhal. Jelikož jsem od svého uvěznění přestala brát antikoncepci, hormony se mi zbláznily a měla jsem nepravidelný cyklus. Tím pádem jsem nemohla měřit nic, což ještě zhoršoval můj nepravidelný spánek. Jediné, čím jsem si mohla být jistá,

bylo, že nejsem těhotná, což pro mě představovalo ohromnou úlevu. Kdybych se musela obávat o Adrianovo dítě, alchymisté by nade mnou měli neomezenou moc. Ale jsem ve svém těle sama a zvládnou všechno, co si na mě přichystají, říkala jsem si. Hlad, zima. Na tom nezáleží. Odmítám se nechat zlomit.

„Přemýšlela jsi o svých prohřešcích, Sydney?“

Kovový ženský hlas se rozlehl po cele, jako by vycházel ze všech směrů zároveň. Posadila jsem se a škrábavě šaty si přetáhla přes kolena. Bylo to spíš ze zvyku. Kus hadru, který mi dali, neměl rukávy a byl tak tenký, že absolutně nezahřál. Jediné, co mi poskytl, bylo alespoň zdání důstojnosti. Šaty mi dali někdy v průběhu mého věznění s tím, že je to projev jejich dobré vůle. Ale myslím, že ve skutečnosti už mě tam nechtěli dál věznit nahou, protože viděli, že to stejně nevede tam, kam doufali.

„Spala jsem,“ odpověděla jsem a potlačila zívnutí. „Neměla jsem čas přemýšlet.“ Kvůli droze ve vzduchu jsem byla neustále ospalá. Jindy mi zase pouštěli do cely nějaký stimulant, aby mě udrželi v bdělém stavu, když potřebovali. A bylo úplně jedno, jak moc jsem unavená. Výsledkem bylo, že jsem se vůbec nikdy necítila odpočatá, což byl jejich záměr. Psychologický boj funguje nejlépe, když je mysl unavená.

„Zdalo se ti něco?“ zeptal se hlas. „Zdalo se ti o spáse? Snila jsi o tom, jaké by to bylo, kdybys znovu mohla vidět světlo?“

„To víte, že ne.“ Dneska jsem byla nějak nezvykle upovídaná. Tyhle otázky mi pokládali neustále a někdy jsem na ně neodpovídala vůbec. „Ale kdybyste do mě na chvíli přestali cpát sedativa, možná bych se dokázala opravdu vyspat a zdálo by se mi něco, o čem bychom se mohli bavit.“

A co by bylo důležitější – kdybych opravdu spala a neměla v sobě všechny ty drogy, Adrian by mě dokázal ve snu najít a pomoci mi dostat se z téhle pekelné jámy.

Adrian.

Jeho jméno mě provázelo spoustu dlouhých temných hodin. Myšlenky na něj – na minulost i budoucnost – mi pomáhaly přežívat přítomnost. Často jsem o něm snila a vzpomínala na pár měsíců, které jsme spolu strávili. Opravdu to byla jen tak krátká doba? Za devatenáct let mého života mi nic nepřipadalo tak důležité jako čas, který jsem strávila s ním. Moje dny byly plné vzpomínek na Adriana. V duchu jsem si přehrávala všechny vzácné vzpomínky, radostné i ty vypjatější. A když už jsem všechny vzpomínky vyčerpala, snila jsem o budoucnosti. Představovala jsem si nejrůznější scénáře a všechny naše „únikové plány“.

Adrian.

Jen díky němu dokážu přežívat v tomhle vězení.

Ale taky byl důvodem, proč jsem se sem dostala.

„Nepotřebuješ, aby ti tvoje podvědomí říkalo něco, co už tvoje vědomí dávno ví,“ oznámil mi hlas. „Jsi poskvrněná a nečistá. Tvá duše je zahalena temnotou. Zhřešilas proti svému vlastnímu druhu.“

Povzdechla jsem si nad tou starodávnou mluvou a zavrtěla se, abych si udělala větší pohodlí, což bylo beztak nemožné. Svaly jsem měla neustále ztuhlé. V těchhle podmínkách zkrátka nebyla žádná útěcha.

„Musím ti říct něco smutného,“ pokračoval hlas. „Zlomilas srdce svému otci.“

Tenhle nový přístup mě vykojil natolik, že jsem bez přemýšlení vyhrkla: „Můj otec žádné srdce nemá.“

„Ale má, Sydney. To víš, že má.“ Pokud jsem se nemýlila, hlas zněl trochu potěšeně, že ze mě něco dostal. „Velice lituje, žeš padla. Zejména když jsi působila tak slibně v našem boji proti zlu.“

Posunula jsem se, abych se mohla opřít o drsnou zeď. „Má jinou dceru, která je teď mnohem slibnější, takže jsem si jistá, že to otec překoná.“

„I jí jsi zlomila srdce. Oba dva jsou tak nešťastní, že si to ani nedovedeš představit. Nebylo by hezké se s nimi zase smířit?“

„Nabízíte mi tu možnost?“ zeptala jsem se opatrně.

„Nabízíme ti tu možnost už od začátku, Sydney. Jen vyslov ta slova a moc rádi tě povedeme po cestě ke spáse.“

„Tvrdíte, že tohle není její součástí?“

„Tohle bylo součástí snahy pomoci ti očistit duši.“

„Jasně,“ poznamenala jsem. „Pomoci mi hladověním a ponižováním.“

„Chceš vidět svou rodinu, nebo ne? Nebylo by hezké si s nimi sednout a popovídat?“

Neodpověděla jsem a raději jsem se pokoušela přijít na to, jakou hru to se mnou hrají. Hlas mi během mého zajetí nabízel spoustu věcí, z nichž většina mi měla poskytnout pohodlí – teplo, měkká postel, opravdové oblečení. Nabízeli mi i jiné odměny, jako třeba přívěsek s křížkem, který mi vyrobil Adrian, a chutnější a pevnější stravu než šlichtu, jakou mě tu krmili. Pokoušeli mě dokonce tak, že mi do cely klimatizací pouštěli aroma kávy. Někdo – pravděpodobně rodina, které na mně tolik záleželo – jim prozradil, co mám ráda.

Ale tohle... možnost vidět lidi a mluvit s nimi, to bylo něco docela nového. Nicméně jsem musela uznat, že Zoe ani můj táta se nenacházejí na prvních místech seznamu lidí, s nimiž bych ráda mluvila. Ale tímto mi vlastně alchymisté nabízeli něco, co mě zaujalo – život mimo tuhle celu.

„Co bych musela udělat?“ zeptala jsem se.

„To, co víš už dávno,“ odvětil hlas. „Přiznej svoje provinění. Vyzpovídej se ze svých hříchů a řekni, že jsi připravená na spásu.“

Málem už jsem řekla: *Nemám co přiznávat*. To už jsem jim řekla stokrát. Možná dokonce tisíckrát. Ale stejně mě to lákalo. Setkání s jinými lidmi by obnášelo, že musejí přestat pouštět do klimatizace jed, ne? A kdybych mu dokázala uniknout, mohla bych snít...

„Jenom vyslovím ta slova a uvidím svou rodinu?“

Hlas působil blahosklonně, což mě rozčilovalo. „Samozřejmě ne hned. Musíš si to zasloužit. Ale budeš schopná se posunout do další fáze svého uzdravování.“

„Nápravy,“ řekla jsem.

„Tvůj tón naznačuje, že si myslíš, že jde o něco špatného,“ oznámil mi hlas. „Děláme to proto, abychom ti pomohli.“

„Ne, díky,“ opáčila jsem. „Už si tady na to místo zvykám. Byla by škoda ho opustit.“

Bylo mi jasné, že teď začne opravdové mučení a náprava. Jistě by nešlo o fyzické mučení, ale spíš o ovládnutí mysli, kterého tolik toužili docílit. Drsné podmínky měly jen vytvářet prostředí vhodné k tomu, abych si připadala slabá a bezmocná, abych byla otevřená, až se mi během nápravy budou pokoušet pozměnit mysl. Abych jim byla vděčná a ještě jim za to poděkovala.

Ale přesto jsem se nemohla zbavit myšlenky, že kdybych se odtud dostala, mohla bych zase normálně spát a snít. Kdybych se tímhle způsobem spojila s Adrianem, všechno by se změnilo. Přinejmenším bych věděla, že je v pořádku... kdybych ovšem samotnou nápravu přežila. Mohla jsem jen hádat, jaké druhy psychické manipulace na mě budou zkoušet, ale s jistotou jsem to nevěděla. Vydržela bych to? Dokázala bych si zachovat nedotčenou mysl, nebo by mě obrátili proti všem mým zásadám a milovaným osobám? To bylo riziko, které souviselo s opuštěním cely. Taky vím, že alchymisté mají drogy a metody, díky

nimž jejich příkazy vydrží. Ačkoli jsem vůči nim *nejspíš* imunní díky tomu, že než mě uvěznili, pracovala jsem s magií, stejně jsem se bála, že bych byla příliš zranitelná. Jedinou jistou metodou, jak se ochránit před jejich nátlakem, bylo použití magické směsi, kterou jsem dřív vyrobila a úspěšně aplikovala kamarádovi – ale ne sobě.

Po dalším uvažování mě přemohla únava. Rozhovor s hlaselem už zjevně skončil. Už jsem byla natolik poučená, že jsem se nebránila, natáhla se na podlahu a poddala se těžkému spánku beze snů, který pohřbil veškeré myšlenky na svobodu. Ale než mě droga přemohla, v duchu jsem vyslovila jméno, které jsem používala jako mantru, a ta mě udržovala při síle.

Adrian...

Těžko odhadnout, po jak dlouhé době jsem se probudila. V cele jsem našla jídlo. Byla to obvyklá šlichta z horkých cereálií, která byla pravděpodobně doplněna vitaminy a minerály, abych zůstala zdravá. Ale nazvat to „horkými cereáliemi“ by bylo příliš laskavé. To spíš „vražné“. Museli se hodně snažit, aby to nemělo žádnou chuť. Přesto jsem automaticky jedla, protože jsem si uvědomovala, že musím být silná, až se odtud dostanu.

Pokud se odtud dostanu.

Ta zrádná myšlenka se vynořila dřív, než jsem jí stačila zabránit. Bála jsem se toho už od začátku, té děsivé možnosti, že mě tu můžou věznit navěky a že už nikdy nespatřím nikoho, koho mám ráda – ani Adriana, ani Eddieho, ani Jill, zkrátka nikoho z nich. Už nikdy nebudu moct provádět magii. Už nikdy si nepřečtu žádnou knihu. To poslední mě dneska zasáhlo nejvíce, protože jsem sice temné hodiny zabíjela sněním o Adrianovi, ale čas by mi lépe utíkal, kdybych se mohla věnovat tak přízemní činnosti, jako třeba čtení podřadného románu. Klidně bych se

spokojila i s časopisem nebo letákem. Spokojila bych se s čímkoli, co by nebyla jen tma a ten hlas.

Bud' silná, řekla jsem si. Bud' silná kvůli sobě. Bud' silná kvůli Adrianovi. Udělal by snad on pro tebe něco menšího?

Ne, neudělal. Ať už je Adrian pořád v Palm Springs, nebo se přestěhoval někam jinam, nikdy by se mě nevzdal. Musím být připravená, až budeme zase spolu. Musím být připravená, až se znovu sejdem.

Centrum remanebit. Ta latinská slova mi vytanula na mysl a posilovala mě. V překladu to znamená „střed vydrží“ a byla součástí básně, kterou jsme s Adrianem četli. *Ted' jsme tím středem my,* pomyslela jsem si. *A my dva vydržíme, ať se stane cokoli.*

Dojeda jsem řídké jídlo a zběžně se opláchla v malém umyvadle v rohu cely. Tmou jsem šla po paměti k malé toaletě. Opravdová koupel nebo sprcha tady nepřicházely v úvahu (i když to moji věznitelé zmiňovali, aby mě nalákali). Denně (nebo jsem aspoň myslela, že denně) jsem se myla drsnou žínkou a studenou vodou, která páchla rzí. Bylo to ponižující, protože jsem věděla, že mě sledují kamerami s nočním viděním, ale přesto to bylo důstojnější než zůstat špinavá. To uspokojení bych jim nedopřála. Zůstanu člověkem, i když oni právě o tom pochybují.

Když jsem si připadala dostatečně čistá, schoulila jsem se u zdi a klepala se zimou, jak mi na vlhkou kůži pronikal chladný vzduch. Bude mi vůbec ještě někdy teplo?

„Mluvili jsme s tvým otcem a sestrou, Sydney,“ řekl hlas. „Když se dozvěděli, že je nechceš vidět, byli moc smutní. Zoe plakala.“

Trhla jsem sebou a zalitovala, že jsem to s nimi hrála. Hlas si teď myslí, že rodinná taktika na mě má nějaký vliv. Jak si můžou myslet, že chci mít něco společného s lidmi, kteří mě tu

nechali zavřít? Jediná moje rodina, kterou chci vidět – moje máma a starší sestra – se pravděpodobně nenachází na seznamu návštěv, zejména když otec zapracoval na rozvodu. Takový výsledek se mi nelíbil, ale v žádném případě jsem to nemínila dát najevo.

„Nelituješ, žeš jim způsobila bolest?“ zeptal se hlas.

„Myslím, že Zoe a táta by měli litovat, že způsobili bolest mně,“ vyštěkla jsem.

„Nechtěli ti ublížit.“ Hlas se snažil působit uklidňujícím dojmem, ale docílil jen toho, že bych jeho majitele nejradši praštila, ať už je to kdokoli. A to nejsem typ, který se běžně uchyluje k násilí. „Udělali, co museli, aby ti pomohli. O to se snažíme my všichni. Moc rádi by si s tebou popovídali a všechno ti vysvětlili.“

„To jistě ano,“ zamumlala jsem. „Pokud jste s nimi vůbec mluvili.“ Nenáviděla jsem se za to, že se se svými vězniteli vůbec bavím. Tolik jsem si s nimi nepovídala už hodně dlouho. Musí se jim to moc líbit.

„Zoe se nás ptala, jestli ti může přinést vanilkové nízkotučné laté, až tě přijde navštívit. Dovolili jsme jí to. Rádi bychom uskutečnili civilizovanou návštěvu, abyste si mohli sednout a pořádně si promluvit. Tak by se ulevilo tvojí rodině i tvojí duši.“

Srdce mi zrychleně bušilo a nemělo to nic společného s láskou představou kávy. Hlas mi opět potvrdil to, co jsem si myslela. Opravdová návštěva, sednout si a pít kávu... to by se muselo odehrát mimo tuhle celu. Pokud je takhle fantazie vůbec reálná, v žádném případě přece nepřivedou tátu a Zoe do mojí cely – tedy ne že bych je toužila vidět. Ale toužila jsem odtud vypadnout. Pořád jsem totiž byla přesvědčená, že mě tu můžou držet věčně a že se budu muset smířit se vším, co si na mě

přichystají. A opravdu bych to dokázala. Ale čeho bych tím dosáhla? Dokázala bych si, že vzdoruju a že vydržím všechno, ale ačkoli jsem na to hrdá, k Adrianovi by mě to nijak nepřiblížilo. Ani k mým kamarádům... Potřebuju snít. A abych mohla snít, musím se dostat z drogového opojení.

A nejen to. Až budu někde jinde než v malé temné cele, budu moct zase pracovat s magií. Mohla bych zjistit, kam mě to vůbec odvezli. Mohla bych se osvobodit.

Nejdřív ze všeho ale musím opustit tuhle celu. Myslela jsem, že je statečné tady setrvávat, ale najednou mě napadlo, že moji odvahu doopravdy otestuje až útek.

„Líbilo by se ti to, Sydney?“ Pokud jsem se nepletla, z hlasu zaznívalo nadšení – skoro až nedočkavost –, což kontrastovalo s dřívějším namyšleným a rozkazovačným tónem, na který jsem byla zvyklá. Nikdy o mě neprojevovali tak velký zájem. „Chceš začít s prvními kroky k očistění své duše? Chceš vidět svou rodinu?“

Jak dlouho už chřadnu v téhle cele, upadám do bezvědomí a zase se z něj probírám? Podle svého těla a paží jsem poznala, že jsem tu hodně zhubla. Taková ztráta váhy trvá několik týdnů. Týdnů, měsíců... Neměla jsem tušení. A zatímco jsem tady, svět pokračuje dál beze mě – svět plný lidí, kteří mě potřebují.

„Sydney?“

Nechtěla jsem, aby to vyznělo příliš nedočkavě. „Jak můžu vědět, že vám můžu věřit? Že mi dovolíte vidět mou rodinu, když... začnu s tou cestou?“

„Zlo a podvody nepatří k našim zvyklostem,“ opáčil hlas. „My oceňujeme světlo a upřímnost.“

Lháři, lháři, pomyslela jsem si. Lhali mi celé roky, když mi tvrdili, že dobří lidé jsou stvůry, a snažili se mi diktovat, jak žít.

Ale na tom nezáleželo. Je jedno, jestli dostojí svému slibu ohledně mojí rodiny.

„Dostanu... opravdovou postel?“ Schválně jsem to řekla přiškrceně. Alchymisté mě naučili stát se vynikající herečkou a teď uvidí, jak skvěle mě vycvičili.

„Ano, Sydney. Opravdovou postel, opravdové oblečení a opravdové jídlo. A budeš si moct povídat s lidmi, kteří ti pomůžou, když je budeš poslouchat.“

To poslední zpečetilo moji dohodu. Pokud mě odtud pustí a získám aspoň takovou svobodu, že se budu moct pohybovat mezi lidmi, jistě nebudou pouštět do vzduchu drogu. To mě povzbudilo a už jsem se nemohla dočkat. Bylo mi jasné, že mi zrovna pustili do cely stimulant, který mě přiměl k nedočkavosti a uspěchanému jednání. Na moji unavenou mysl to zapůsobilo přesně tak, jak očekávali.

Ze zvyku jsem si sáhla na krk a chtěla se dotknout křížku, který jsem už dávno neměla. *Nedovol jim, aby tě změnili*, modlila jsem se tiše. *Zachovej mi moji mysl. Ať vydržím všechno, co přijde.*

„Sydney?“

„Co musím udělat?“ zeptala jsem se.

„Víš, co musíš udělat,“ odpověděl hlas. „Víš, co musíš říct.“

Položila jsem si dlaně na srdce a moje následující slova nebyla vnitřní modlitbou, ale tichým vzkazem Adrianovi: *Počkej na mě. Buď silný a já budu taky silná. Probojuju se tím, ať už na mě chystají cokoli. Nezapomenu na tebe. Nikdy se k tobě neobráťím zády, i když jim budu muset lhát. Náš střed vydrží.*

„Víš, co musíš říct,“ zopakoval hlas. Téměř až slintal.

Odkašlala jsem si. „Zhřešila jsem proti svému vlastnímu druhu a dovolila jsem, aby mi zkazili duši. Jsem připravená očistit se od temnoty.“

„A jaké jsou tvé hříchy?“ dožadoval se hlas. „Přiznej se, cos provedla.“

To bylo těžší, ale přesto jsem dokázala ta slova vyslovit.

Pokud mě to přiblíží ke svobodě a k Adrianovi,
řeknu cokoli.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla

jsem: „Zamilovala jsem

se do vampýra.“

A pak mě oslepi-

lo světlo.